

-adică găsirea de bunuri abandonate- căci proprietarii nu au părăsit, prin libera lor voință, bunurile ce le aparțineau, ci ei au fost evacuați în mod silit.

În aceste împrejurări, legiuitorul trebuia să intervină în mod expres, soluționând problema, așa cum ea se găsea determinată de condițiunile de fapt.

2. Consecințe eventuale.

Pentru orice ipoteză de viitor, în care s'ar putea din nou, în interesul superior al Țării, să se angajeze discuții referitoare la așezarea evreilor care au locuit în Basarabia și Bucovina în momentul realipirii, se va putea exagera în mod voit, de către cei interesați, numărul acestora peste acel real și deasemeni se vor putea opera substituiri de persoane din cauza lipsei oricăror lucrări de statistică și identificare.

Mai menționăm că aceleași serioase pierderi și din aceleași cauze, va întâmpina Statul, în orice altă lucrare de ordin legislativ sau administrativ, înainte de a se pune în discuțiune, problemele mai sus enunțate.

II. Împușcarea evreilor.

A. În timpul internării.

1. Din ghettoul Chișinău.

La 1 August 1941, se prezintă Președintelui Comunității din ghettoul Chișinău, un Locotenent german, care a cerut să-i predea pentru lucru, în câteva ore, un număr de 250 bărbați și 200 de femei.

Evreii au fost adunați, iar la ora hotărâtă s'a prezentat ofițerul german, însoțit de trei soldați care după ce i-a triat, alegând în special intelectuali și femei frumoase, în